

LBRIS

We know
books

Vrăjitoarele din Transilvania

Luna Silva și Profeția

Ionela Nicu-Anca

Editura INK STORY
Pucioasa, 2022

Prolog

Magdalena își strânse lucrurile în grabă, cu inima bubuindu-i în piept. Se temea că nu va putea părăsi niciodată aceste locuri sau că femeile acelea monstruoase aveau s-o urmărească până la capătul pământului.

Într-un cui deasupra șemineului agăță tabloul pe care îl făcuse în memoria doamnei Agripina, femeia care o ajutase mai mult decât oricine, și ieși pe ușă în întunericul nopții. Nu luase mare lucru cu ea, de altfel, nici nu prea avea ce.

Urcă în ultimul autobuz care trecea prin Biertan și se duse direct în gara din Mediaș, de unde luă trenul de noapte spre București.

Împărțea compartimentul cu două femei provinciale. Se temea de ele și de aceea nu putu să închidă un ochi toată noaptea.

Îi era somn, foame, chiar și frig. Copilul o lovea frenetic cu piciorușele în burtă.

Pe banchetă, lângă ea, își așeză geanta de voiaj micuță în care îndesase câteva țoale, un plic cu bani, o hârtie ponosită pe care trecuse adresa locului ce avea să fie noua ei casă și actele de la proaspetele sale proprietăți. O ținea strâns, cu putere, ca și când i-ar fi fost teamă să nu i-o fure cineva.

La gât purta o cheie mare și ruginită, a unei

yale care cu siguranță era foarte veche. Era cheia casei ce urma să-i devină cămin. În mâna stângă strângea pandantivul pe care i-l dăruise Cordelia, un cadou pentru fiica ei încă nenăscută. Era o bijuterie protectoare, o pentagramă într-un cerc, împodobită cu safire. Fusesse al mamei Cordeliei care, înainte să moară, îl lăsase moștenire fiicei sale, pentru a o apăra de orice farmece răuvoitoare. Acum avea o altă menire, s-o protejeze pe micuța ce se afla încă în pânțelele Magdalenei. Vrajitoarele trebuiau ținute la distanță de ea cu orice preț.

Adrenalina și frica o făceau să tremure. Loviturile copilului erau din ce în ce mai puternice. La un moment dat, burta începu să o doară. Nu putea fi încă momentul! Copilul trebuia să se nască abia de Crăciun... așa spunea Profeția. Mai era cam o lună până atunci.

Când ajunse în București, coborî din tren transpirată și cu respirația întretăiată. Tremura din toate încheieturile. Nu apucă să facă decât câțiva pași și observă că i se rupse apa. Fiica ei avea să vină pe lume acum, indiferent de ce spunea Profeția.

Decesul bunicii

Când te gândești la trecutul tău și al familiei tale, îți vin cel mai adesea în minte amintiri plăcute: surâsul cald al mamei, bătăile inimii ei simțite în scobitura dintre umăr și gât atunci când te ține în brațe, un sărut dulce înainte de culcare, poveștile de seară, sărbătorile animate de luminițe, cozonaci, miros de portocale și scortîșoară, căldura cuptorului care se răsfrânge în toată casa cu minunatele arome ale mâncărilor ce se coc încet, imaginea tatălui care te poartă pe umeri și țopăie cu tine în spate...

Luna Silva nu trăise însă astfel de momente. Durerea trecutului o bântuia și probabil că avea să o facă și în viitor. Îi era greu să se gândească la faptul că existența sa curmase o altă viață. Știa că, dacă nu ar fi adus-o pe lume, mama ei încă ar fi trăit. Era nespus de dureros ca de Crăciun, când oamenii simțeau bucuria și pacea sărbătorilor, să-și aniverseze nașterea și să comemoreze, în același timp, moartea mamei.

Tatăl nu se implicase niciodată în creșterea ei, prin urmare, suferința de a nu avea un părinte fusesse dublată de durerea necunoașterii celui alt. Încercase să-l caute, însă neștiind mare lucru despre el, nu reușise să facă niciun progres, așa că îl îngropase undeva în sufletul ei, alături de mamă.

Luna rămăsese astfel să locuiască cu bunica

maternă, o femeie în vârstă și posacă, ce prin atitudinea ei distantă nu o făcea decât să se simtă vinovată că exista, vinovată că-i ucisese fiica.

Își amintea cu durere un episod din copilărie în care, la grădiniță fiind, văzuse cum copiii veneau însoțiți de părinți ținându-se de mână, sărutându-se de rămas-bun, spunându-și printre șoapte un „te iubesc” plin de afecțiune. Tânjise după astfel de momente și, într-una dintre zile, prinsese mâna bunicii, încercând să fie și ea asemeni celorlalți. Femeia însă și-o smulsese brusc dintre micuțele ei palme, ca speriată.

— Să nu mai faci asta niciodată! îi spusese parcă cu teamă. Doar stai lângă mine și ține pasul!

De atunci, avu grijă să meargă aproape de ea, fără a rămâne în urmă și fără a se mai gândi la „Cum ar fi dacă...?”

Bunica nu discuta prea mult, iar întrebările despre fiica ei parcă o copleșeau. Spunea adesea că durerea pe care o simțea era prea mare pentru a putea să vorbească, lăsând-o astfel pe Luna fără răspunsuri, cu sentimente nedefinite, apăsătoare, și o imagine maternă plină de enigme. Copilăria se scursesese parcă pe nesimțite, fără evenimente deosebite. Afecțiunea pe care i-o oferise bunica în toți acești ani, putea fi comparată cu senzația pe care o aveai atunci când țineai un cub de gheață să se topească pe limba, rece, dar cremoasă, ca și când și-ar fi dat seama uneori că era prea dură și încerca să îndulcească puțin lucrurile, într-un mod nepotrivit, desigur, cum numai ea o putea face.

În copilărie, suferința provocată de respingere era mai puternică. Ca adult, aceasta se estompase, devenise surdă, ascunsă, așteptând ca ceva să o

declanșeze pentru a ajunge să fie apăsătoare.

Anii trecură și Luna crescuse transformându-se într-o tânără retrasă, timidă, dar foarte ambițioasă. Îi plăcea să studieze, la cei douăzeci și unu de ani ai săi fiind una dintre cele mai bune studente din anul al treilea din cadrul Facultății de Psihologie și Științele Educației, specializarea Psihologie. Alesese să aprofundeze acest domeniu în încercarea de a-și explora și înțelege sentimentele. Mergea la cursuri cu pasiune și dedicare, vrând să demonstreze că fiecare dintre acestea conta.

Astăzi însă avea un seminar pe care îl ura cu desăvârșire: „Psihoterapie experiențială”, cu profesoara Mirela Dascălu. Numele parcă îi era predestinat. Părea făcută să predea. Aspră, țeapănă, cu ochelari groși ca fundul unei sticle, exigentă, cu părul creț și zbârlit de parcă nici nu l-ar fi pieptănat vreodată, profesoara Dascălu era cea mai strictă din facultate și nu tolera întârzierile sau absențele.

În această dimineață, Luna începuse să picteze globulețe, pe care dorea să le vândă la târgul de Crăciun ce urma să aibă loc în Piața Constituției. Îi era greu să se descurce cu banii bunicii, proveniți dintr-o pensie mizerabilă, pe care o primea după ce lucrase mai bine de treizeci de ani într-o fabrică de confecții. Un venit suplimentar era întotdeauna binevenit, așa că Luna se străduia să-l obțină astfel. Din fericire, divinitatea o înzestrase cu un talent al manufacturii desăvârșit, de care profita din plin participând la târgurile organizate în oraș cu ocazia diferitelor evenimente: 1 sau 8 martie, Crăciun, Paște sau alte sărbători.

Preocupată de ceea ce făcea, nici nu-și dăduse seama când trecuse timpul. Putea să jure că în urmă cu un minut ceasul arătase o altă oră. Era în

întârziere și tot ce-și dorea era să reușească să ajungă la timp. Dădu șorțul murdar la o parte și încălță o pereche de teniși albi, prăfuiți și jerpeliți, pe care și-i personalizase cu fel de fel de înscrisuri reprezentând mesaje de încurajare. Smulse din cuier o geantă scorojită în care avea câteva foi albe, două pixuri pe jumătate terminate și un portofel ros, unde își păstra buletinul și câteva bancnote de cinci lei, și o luă efectiv la fugă spre „minunatul” curs.

Casa bunicii, mică, netencuită și cu un aer de putreziciune, se afla în cartierul Militari, undeva aproape de periferia capitalei, pe strada Mărgelilor nr. 75. Era cam la un kilometru și jumătate de stația de metrou Păcii. Drumul până acolo trebuia să-l parcurgă pe jos, în viteză, pe un asfalt denivelat, reparat prost de muncitorii care făcuseră lucrări la rețeaua de gaz din cartier.

La metrou, cumpărarea unei călătorii era o adevărată aventură. Automatele care eliberau cartele fuseseră introduse doar în trei stații, Păcii nefiind printre acestea. Se grăbea și tot ce-i lipsea acum era să stea la coadă. În fața ei se aflau doar trei persoane, însă i se părea că aștepta de o eternitate. Unul dintre oameni puneă întrebări despre cum să ajungă în Crângași, altul voia un abonament de student și nu pricepea că acesta nu putea fi obținut din orice stație, o femeie mică și îndesată, cu un aer rural, cumpără în grabă o cartelă, însă când să treacă de aparat nu știu cum să o folosească și o îndesă de câteva ori invers, uitându-se panicată în jur. În cele din urmă, îi ceru ajutorul Lunei, care se afla fix în spatele ei și bătea pasul pe loc nerăbdătoare.

Merse cu metroul până la stația Eroilor și de acolo urcă în fugă dealul spre șoseaua Panduri, unde

se afla facultatea sa. Ajunse în cele din urmă la curs, transpirată și cu o dungă de vopsea pe partea dreaptă a șoldului, pe blugii pe care îi îmbrăca pentru a cine știe câta oară. Tricoul alb, simplu, devenise lăbărtat și semitransparent de la multiplele spălări și de la transpirația care i-l lipea de spate. Bătu la ușă din politete, apoi o deschise încet, încercând să nu facă prea mult zgomot, și intră în sală pe vârful picioarelor. Se gândi că ar fi politicos să-și ceară scuze, din moment ce profesoara era deja la catedră. Nu începuse încă să predea, așa că nu ar fi întrerupt-o din discurs.

— Bună ziua! Mă scuzați de întârziere! Pot să iau loc? spuse Luna cu o voce sfrijită și tremurândă, din cauza respirației întretăiate de efortul alergării.

— Nu. Ieși afară! Ai întârziat! îi răspunse profesoara Dascălu inertă, cu răceală.

Această femeie se purta întotdeauna de parcă i-ar fi urât cu adevărat pe studenți și nimeni nu înțelegea de ce avea această atitudine. Îi plăcea să-i strivească și să-i trateze ca și când i-ar fi fost inferiori, în loc să încerce să le câștige respectul printr-o atitudine pozitivă, susținându-i.

— Dar... vă rog! insistă Luna, complet șocată.

— Și eu te rog! AFARĂ! tună profesoara, fără a-și ridica privirea din hârtiile pe care și le tot așeza pe masă.

— Dar, încă nu ați început cursul! continuă fata enervând-o.

Nu-i venea să creadă că bătuse atâta drum degeaba! Refuza să accepte că existau oameni în sufletul cărora răutatea creștea precum o sămânță încolțită într-un pământ bun. Pentru ea, persoanele rele erau doar rezultatul unor experiențe de viață nepotrivite și nu o reflecție a întunericului care se

afla, de fapt, în inimile lor.

De la catedră, profesoara se uită furioasă prin ochelarii groși, care îi făceau ochii să pară mari cât două cepe, și strigă cu o voce ușor pițigăiată:

— Nu mă face să repet!

Luna nu avu încotro. Ieși mohorâtă, gândindu-se că poate ar fi fost mai bine dacă s-ar fi strecurat în sală pe furiș, fără să salute și să-și ceară scuze. Poate că profesoara nici nu ar fi observat-o. Învăță astfel că nu era bine să fii politicos cu toată lumea și porni dezamăgită înapoi spre casă.

Pentru ea, era a două oară când lipsea de la acest curs la care acumularea a trei absențe ducea automat la excluderea din examen. Prima dată lipsise în urmă cu numai trei săptămâni, fără a fi vina ei, desigur. Se întâmplase când bunica avusese o criză de inimă. Medicii sosiți cu mașina de salvare îi spusese că suferise un preinfarct și că avea nevoie nu doar de tratament, ci și de o perioadă de menajare fizică și psihică. Totuși, nu se putea spune că bunica era extraordinar de solicitată, fiind ocupată doar cu realizarea treburilor gospodărești, care din acel moment intrară în responsabilitatea Lunei. Deși fata încerca să o protejeze, cei șaiszeci și cinci de ani pe care îi avea și starea de sănătate precară, ce fusese neglijată de-a lungul timpului, bătrâna fiind foarte reticentă cu privire la tratamentele medicale, își spuneau cuvântul. În ciuda faptului că incidentul se întâmplase dimineața, Luna nu se îndurase să o lase pe bunica singură și preferase să lipsească în acea zi de la facultate, pentru a o supraveghea. Se temuse ca nu cumva să piardă unica rudă pe care o mai avea, fără a-i putea fi alături în ultimele momente.

Ajunse în sfârșit acasă și deschise poarta de la

curtea mică, însă nici bine nu pătrunse înăuntru că avu un sentiment rău prevestitor. Un fior rece îi străbătu șira spinării și, pe moment, timpul parcă îngheță. Era prea liniște și casa era scaldată în întuneric. Abia trecuse de ora șaisprezece, însă zilele scurte de noiembrie își intraseră deja în drepturi. Cerul înnorat făcea ca, în acea zi, atmosfera să fie și mai întunecată. Din câțiva pași ajunse lângă ușa casei. O deschise încet, cu teamă. Liniștea parcă îi zgâria timpanele.

— Unde Dumnezeuului ai fost? strigă o voce aspră de femeie.

O mogâldeață se vedea cocoțată peste gard. Era doamna Maria, vecina care locuia în casa micuță și primitoare din curtea aflată în dreapta proprietății bunicii. Femeia avea fața rotundă ca un dovleac, era veșnic îmbujorată și purta mereu un șorț de gospodină, care o făcea să arate ca și când tocmai ieșise din bucătărie. Tonul pe care îi vorbise și privirea îngrijorată a acesteia îi înghețară Lunei sângele în vene. Un gând întunecat îi licări în minte, deși nu îl voia acolo.

— Unde este bunica? șopti ea, cu inima cât un purice.

— Este la spital. Cred că la Universitar au dus-o. A avut o criză de inimă...

Femeia continua să vorbească, în ciuda faptului că Luna nu mai era atentă. Fata auzi restul cuvintelor ca prin vis, de parcă nu i-ar fi fost adresate.

— ...dacă nu eram eu aici să o văd și să sun la salvare, nu știu ce s-ar fi întâmplat. Era căzută acolo, lângă intrare, adăugă doamna Maria, care ar fi vrut să mai spună ceva, probabil detalii ce nu-și aveau rostul într-un astfel de moment, așa cum fac femeile care petrec prea mult timp în gospodărie, când prind o

persoană cu care pot schimba câteva cuvinte. Rămase cu gura întredeschisă spre poarta curții înghesuite ce se trânti în urma Lunei. Doar vântul se mai auzea suierând cu sălbăticie.

Pentru Luna, spitalul părea locul în care oamenii se duceau și nu se mai întorceau. Cumva, era îndreptățită să creadă acest lucru. Saloanele deprimante, sărăcăcioase, vopseaua scorojită de pe pereți, mirosul de urină acoperit de cel al clorului folosit pentru a dezinfecta toaletele pavate cu ciment, mâncarea de la care bolnavii făceau indigestie, bacterii nosocomiale care le puteau pune capăt dacă ajungeau acolo cu o afecțiune care îi slăbise deja sau dacă sufereau vreo intervenție chirurgicală...

La recepție, o întâmpină o cucoană sictirită, care-i aruncă o privire aspră printr-un geam cam murdar și-i vorbe printr-un spațiu atât de mic, încât Luna trebui să se aplece ca să audă clar ce i se spunea.

— Ce doriți? o întrebă femeia, lipsită de amabilitate.

— Bună ziua! O caut pe bunica. A ajuns aici cu salvarea, răspuse Luna pe nerăsuflăte.

Venise la spital într-un suflet și se temea ca nu cumva să fie prea târziu. Voia să îi fie alături persoanei care o crescuse și să-i arate afecțiunea pe care dorise ani de zile să și-o exprime, dar și-o reprimase din cauza relației rigide pe care o avuseseră.

Recepționera nici nu se obosi să-i răspundă la salut și zise cu același aer scârbit:

— Numele?

— Luna Silva, spuse fata dintr-un foc.

— Nu am nicio Luna Silva în sistem, domnișoară! se rățoi femeia, uitându-se în silă peste ochelarii dreptunghiulari, extrem de înguști, ce aveau o ramă

subțire, fixată doar în partea de sus.

— Mă scuzați! Numele bunicii este Magdalena Silva, adăugă Luna complet derutată.

— Cardiologie nr. 2, etajul zece. Un buletin, vă rog!

Fata îi înmână cartea de identitate și recepționera o notă într-un registru gălbejit. Când termină, femeia i-o înapoie și-i făcu semn să plece, fără ca măcar să ridice privirea din hârtiile pe care le completa.

Liftul părea o epavă, de altfel, ca tot ce era în jur. Urcă cu dificultate până la etajul al zecelea, scârțâind din toate încheieturile. Din când în când, se mai oprea pentru a lua pacienții sau medicii de la etajele inferioare.

Holul lung, fără lumină naturală, părea că nu se mai termina. În capătul acestuia se afla secția de Cardiologie. Câteva neoaie pâlpâiau agățate de tavanul jupuit. Luna nu putea să nu se gândească la importanța energiei electrice într-un spital și la dezastrul pe care l-ar produce o întrerupere a acesteia.

— Domnișoară, unde vă duceți? o întrebă un medic tânăr, care tocmai ieșea dintr-un salon.

— Bunica mea este internată la secția de Cardiologie nr. 2. De la recepție mi s-a permis s-o vizitez, răspuse ea speriată.

— Magdalena Silva?

Luna încuviință dând din cap mai mult decât era necesar. Avea o stare de agitație care nu-i era deloc caracteristică.

— Este pacienta mea, adăugă doctorul îngândurat.

Calmul acestui bărbat o făcea să fie și mai îngrijorată. Știa că medicii încercau să-i liniștească pe apropiații pacienților, adoptând o atitudine cât mai relaxată, atunci când aveau să le dea o veste care,

considerau ei, îi putea șoca.

— Pot să o văd? întrebă Luna nerăbdătoare.

— Domnișoară, trebuie să vorbim! Bunica dumneavoastră este într-o stare foarte gravă. A suferit un infarct miocardic.

— Credeți că o pot vedea? insistă fata agitată.

— Am resuscitat-o de două ori. Trebuie să vă spun că prognosticul este rezervat.

Medicul părea îngrijorat și ar fi vrut să-i dea mai multe informații, dar Luna nu voia decât să fie lăsată să treacă. Avea timp să asculte toate acestea după ce se asigura că bunica era bine, iar, dacă nu se afla într-o stare bună, voia să fie acolo, la căpătâiul ei.

— Acum este bine? O pot vedea? întrebă Luna nerăbdătoare.

— Este stabilă, răspunse medicul oftând. Nu pot spune că este bine. Are o vârstă înaintată, este supraponderală și are probleme cardiace pentru care nu a luat niciun tratament.

— Mă lăsați, vă rog, să o văd?! insistă Luna exasperată.

— Bine, domnișoară! Mergeți! Dacă mai aveți întrebări, mă căutați, adăugă medicul nemulțumit că nu fusese lăsat să-și clarifice situația.

Cum îi făcu loc să treacă, în numai câteva secunde, fata ajunsese în salonul bunicii, lângă patul metalic și ruginit pe care aceasta era așezată.

— Bunico! șopti ea cu ochii înlăcrimați.

Deși fusese întotdeauna rece și prea puțin comunicativă, această femeie era singura persoană care se ocupase vreodată de ea, așa că, văzând-o dintr-odată într-o stare atât de precară, se simți foarte afectată și emoționată.

— Scumpa mea! exclamă bunica cu un glas stins.

Șocul rostirii unor cuvinte atât de frumoase de către o persoană pe care o știa ca fiind mereu distantă o lovi din plin pe Luna și lacrimile începură să i se prelingă pe obrajii palizi.

— Bunico! O să fii bine! spuse ea închizând ochii, ca și când ar fi dorit să alunge acea imagine din fața sa.

Îi luă mâna în propriile palme și, de data aceasta, bunica nu și-o mai retrase, ca în copilărie. Era bunica iubitoare pe care și-o dorea. Era mama și tatăl pe care nu-i avusese. Era bătrână, bolnavă și pe moarte...

Se uită la ea cât de sfrijită părea. Fața îi era trasă. Ochii i se duseseră în fundul capului și erau înconjurați de cearcăne adânci, negricioase. În numai câteva ore se transfigurase. O văzu cum băgă mâna sub bluză, la baza gâtului, de unde scoase un lăntșor lung de care atârna o cheie.

— Ține! Acolo e totul... sub canapea, îi spuse aceasta cu un glas găuit. Am promis că o să-ți spun adevărul și mă voi ține de cuvânt. Toate răspunsurile la întrebările tale sunt acolo. Îmi pare rău!

— Stai liniștită, bunico! O să fii bine! Vreau să fii bine!

Vocea îi suna ca și cum ar fi ieșit din gâtul altcuiva. Nu știa despre ce anume vorbea bunica, însă luă cheia și o strânse în pumn ca pe ceva prețios.

Luminile pâlpăiră din nou și, pentru câteva secunde, le lăsară în întuneric. Mâinile sale le strânseseră cu putere pe ale bunicii. În acele clipe, între ele plutea cea mai profundă iubire din lume, aceea pe care doar o mamă o are pentru copilul ei și pe care, la rândul său, acesta i-o împărtășește.

— O să vină după tine... prietena mea... te va lua cu ea și te va proteja...

Luna se uită mirată. Nu-și amintea ca bunica să fi avut vreo prietenă. Întotdeauna fusese o persoană retrasă și ursuză. Nu invitase niciodată pe nimeni acasă și nici nu merseseră vreodată în vizită la cineva.

— Despre ce tot vorbești? Care prietenă? întrebă fata nedumerită.

— Cordelia. Să te duci cu ea!

Deodată, râsuflarea bunicii deveni greoaie și întretăiată. Ceva nu era în regulă.

— Gata bunico! Voi face cum spui tu, dar încearcă să te liniștești!

— Să fii mereu de partea binelui! Ești... ești un om bun. Nimeni... nu alege în locul tău... să nu... să n...

Aparatele începură să piuie într-un ritm nebunesc. Minteia Lunei se blocă. Asistentele și

medicii năvăliră înăuntru. Cineva o luă de umeri și o conduse afară. Un medic apăsa pieptul bunicii... Ușa se închise în spatele ei. Din încăpere, se auzea o zarvă de nedescris produsă de glasurile celor care strigau unii la alții în încercarea de a o salva. Îi țiuiau urechile. În mână încă avea cheia de la bunica. Tremurând, își trecu lăntșorul după gât. Stătea așezată în fund, lângă ușă, cu spatele sprijinit de perete, fără să știe exact când ajunsese acolo. Lacrimile i se uneau în barbă și-i picurau pe mozaicul făcut din bucăți mari de marmură albă, tocită de la mersul atâtor oameni de-a lungul zecilor de ani de folosință, fără o singură șlefuire. Petele formate de picături se lăteau sub ochii ei. Privindu-le, observă cum vederea i se înceteoșă.

Trecură în jur de treizeci, patruzeci de minute până ce ușa salonului se deschise din nou.

— Ne pare rău, domnișoară! Am făcut tot ce se putea, spuse o voce sumbră de bărbat.

Lumea ei se clătină. Încercă să se ridice și să privească fața persoanei care vorbise, însă nici nu-i putu distinge trăsăturile. Coridorul se înclină și dispăru din câmpul ei vizual, lăsând loc întunericului.

Cordelia Fulger și testamentul

— Domnișoară, sunteți bine? se auzi o voce pițigăiată de femeie, venind parcă din depărtare.

Cu greu, Luna deschise ochii și o privi încruntată pe asistenta care îi ținea un pliculeț cu săruri la nas. Era o fată tânără, care putea fi cu ușurință confundată cu o copilă.

— Sunt bine! Sunt bine! repetă ea, încercând mai degrabă să se convingă pe sine.

Se ridică de pe scaunele de așteptare pe care fusese întinsă și privi dezorientată în jur. Era atât de amețită încât abia se ținea pe picioare.

— Sigur sunteți în regulă? Ați leșinat. Poate ar trebui să mai stați puțin întinsă, spuse asistenta îngrijorată.

— Nu am nimic, răspunse Luna fără nicio tragere de inimă.

Voia doar să fie lăsată în pace. Capul îi vâjâia și bolul alimentar îi urcase până în gât. Nu știa ce să facă și care erau pașii pe care trebuia să-i parcurgă pentru a putea pune la punct funeraliile bunicii. Parcă citindu-i gândurile, tânără asistentă simți nevoia să-i dea câteva informații.

— Mergeți acasă și odihniți-vă! Morga spitalului nu eliberează decedatul la mai puțin de douăzeci și patru de ore de la constatarea decesului. Nu mai aveți